

א ובשנת שתים למלכות נבכדנצר חלם נבכדנצר חלמות ותתפעם רוחו וישנתו נהיתה עליו :
ב ויאמר המלך לקרא לחרטמים ולמשפיים ולמכשפים ולפושדים להגיד למלך חלמתיו ויבאו ויעמדו לפני המלך :
ג ויאמר להם המלך חלום חלמתי ותפעם רוחי לדעת את-החלום :

ד וידברו הפושדים למלך ארמית מלפא לעלמין חיי אמר חלמא לעבדיך (לעבדך) ופשרא נחוא :
ה ענה מלפא ואמר לכשדיא (לכשדיא) מלתה מני אזדא הו לא תהודעונני חלמא ופשרה הדמין תתעבדון ובתיכון נגלי יתשמון :

ו והו חלמא ופשרה תהחון מתנו ונבזבה ויקר שגיא תקבלון מן-קדמי להו חלמא ופשרה החוני :
ז ענו תננינות ואמרין מלפא חלמא יאמר לעבדוהי ופשרה נהחנה :

ח ענה מלפא ואמר מן-צאיב דע אנה די עדנא אנתון זבנין כל-קבל די חזיתון די אזדא מני מלתא :
ט די הו-חלמא לא תהודענני חדה-היא דתכון ומלה כדבה ושחיתה הזמנתון (הזדמנתון) למאמר קדמי עד די עדנא ישתנא להו חלמא אמרו לי ואנדע די פשרה תהחונני :

י ענו כשדיא (כשדיא) קדם-מלפא ואמרין לא-איתי אנש על-גיבשתא די מלת מלפא יוכל להחנה כל-קבל די כל-מלך רב ושלית מלה כדנה לא שאל לכל-חרטם ואשף וכשדי :

יא ומלתא די-מלפא שאל וקירה ואחרו לא איתי די יחונה קדם מלפא להו אלהין די מדרהון עם-בשרא לא איתוהי :

יב כל-קבל דנה מלפא בנס וקצף שגיא ואמר להובדה לכל חכימי בבל :
יג ודתא נפקת וחפימיא מתקטלין ובעו דניאל וחברוהי להתקטלה : פ

יד באדון דניאל התיב עטא וטעם לאריוף רב-טבחיא די מלפא די נפק לקטלה לחכימי בבל :
טו ענה ואמר לאריוף שליטא די-מלפא על-מה דתא מהחצפה מן-קדם מלפא אדון מלתא הודע אריוף לדניאל :

טז ודניאל על ובעה מן-מלפא די זמן ינתן-לה ופשרא להחנה למלפא : פ
יז אדון דניאל לביתה אזל ולחנניה מישאל ועזריה חברוהי מלתא הודע :

יח ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
יט ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

כ ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
כא ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

כב ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
כג ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

כד ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
כה ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

כו ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
כז ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

כח ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
כט ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

ל ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
לא ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

לב ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
לג ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

לד ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
לה ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

לו ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
לז ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

לח ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
לט ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

לע ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :
לס ורחמין למבעא מן-קדם אלה שמיא על-רזא דנה די לא יהובדון דניאל וחברוהי עם-שאר חכימי בבל :

כ ענה דניאל ואמר להוא שמה די-אלהא מברך מן-עלמא ועד עלמא די חכמתא וגבורתא די לה- היא:

כא והוא מהשנא עדניא וזמניא מהעדה מלכין ומקהים מלכין יחב חכמתא לחכימין ומנדעא לידעי בינה:

כב הוא גלא עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכא ונהירא (ונהירא) עמה שרא:

כג לך אלה אבהתי מהודא ומשבח אנה די חכמתא וגבורתא יחבת לי וכען הודעתני די-בעינא מנד די-מלת מלכא הודעתנא:

כד כל-קבל דנה דניאל על על-אריוף די מני מלכא להובדה לחכימי בבל אזל וכן אמר-לה לחכימי בבל אל-תהובד העלני קדם מלכא ופשרא למלכא אחוא: ס

כ עונה דניאל ואומר: יהי שם האלהים מברך, מן העולם ועד העולם, אשר החכמה והגבורה שלו היא.

כא והוא משנה את העתים ואת הזמנים, מעביר מלכים ומקיס מלכים, נותן את החכמה לחכמים, ואת המדע ליודעי בינה.

כב הוא מגלה את העמקות ואת הנסתרות, יודע מה שבחשך, והאור עמו שרוי.

כג לך אלהי אבותי, מודה ומשבח אני, אשר את החכמה והגבורה נתת לי, וכעת הודעתני את אשר בקשני ממך, שאת דבר המלך הודעתני.

כד כל-עמות זה דניאל נכנס אל אריוף, אשר מנה המלך להאביד את חכמי בבל, הלך וכן אמר לו: את חכמי בבל אל תאבד, הכניסני לפני המלך, ואת הפתרון למלך אנגידה. ס

כה אידן אריוף בהתבהלה הנעל לדניאל קדם מלכא וכן אמר-לה די-השפחת גבר מן-בני גלותא די יהוד די פשרא למלכא יהודע:

כו ענה מלכא ואמר לדניאל די שמה בלטשאצר האיתך (האיתך) פהל להודעתני חלמא די-חזית ופשרה:

כז ענה דניאל קדם מלכא ואמר רזא די-מלכא שאל לא חכימין אשפין חרטמין גזרין וכלין להחזיה למלכא:

כח ברם איתי אלה בשמנא גלא רזין והודע למלכא נבוכדנצר מה די להוא באחרית יומיא חלמך וחזוי ראשך על-משפך דנה הוא: פ

כה אזי הכניס אריוף בהתבהלות את דניאל לפני המלך, וכן אמר לו: מצאתי איש מבני גלות יהודה, אשר יודיע את הפתרון למלך.

כו עונה המלך ואומר לדניאל, אשר שמו בלטשאצר: הישך יכול להודיעני את החלום אשר ראיתי ואת פתרונו?

כז עונה דניאל לפני המלך ואומר: הרז אשר המלך שואל אין חכמים, אשפים, חרטמים וקוסמים יכולים להגיד למלך.

כח אולם, יש אלוה בשמים מגלה רזים, והודיע למלך נבוכדנצר, מה שיהיה באחרית הימים, חלומך וחזיונות ראשך על משפך זה הוא. פ

כט אנתה (אנת) מלכא רעיונד על-משפך סלקו מה די להוא אחרי דנה וגלא רזיא הודעך מה-די להוא:

ל ואנה לא בחכמה די-איתי בי מן-כל-חינא רזא דנה גלי לי להן על-דברת די פשרא למלכא יהודעון ורעיוני לבבך תנדע:

לא אנתה (אנת) מלכא חזה הוית ואלו צלם חד שגיא צלמא דכן רב וזיוה יתיר קאם לקבלך ורוה דחיל:

לב הוא צלמא ראשה די-דהב טב חדוהי ודרעוהי די כסף מעוהי ונרכתה די נחש:

לג שקוהי די פרזל רגלוהי מנהון (מנהון) די פרזל ומנהון (ומנהון) די חסף:

לד חזה הוית עד די התגזרת אבן די-לא בידין ומחת לצלמא על-רגלוהי די פרזלא וחסףא והדקת המון:

לה באדין דקו כחדה פרזלא חסףא נחשא כסףא ודהבא והוון פער מן-אדרי-קיט ונשא המון רוחא וכל-אתר לא-השתכח להון ואבנא די-מחת לצלמא הות לטור רב ומלאת כל-ארעא:

לו דנה חלמא ופשרה נאמר קדם-מלכא:

לז אנתה (אנת) מלכא מלך מלכיא די אלה שמנא מלכותא חסנא ותקפא ויקרא יחב-לך:

כט אתה, המלך, מחשבותיך על משפך עלו, מה שיהיה אחרי כן, ומגלה הרזים הודיעך מה שיהיה.

ל ואני, לא בחכמה שיש בי מכל החיים נגלה לי רז זה, אלא על דברת, שאת הפתרון למלך יודיעו, ואת רעיונות לבבך תדע.

לא אתה המלך, רואה היית והנה צלם אחד גדול, צלם זה גדול הוא והדרו רב, עומד נגדך ומראהו נורא.

לב הצלם ההוא, ראשו של זהב טוב, חזהו וזרועותיו של כסף, מעיו וירכיו של נחש.

לג שוקיו של ברזל, רגליו, מהן של ברזל ומהן של חרש.

לד רואה היית, עד שנכרתה אבן שלא בידין, נתך את הצלם על רגליו של ברזל וחרש, ותדק אותו.

לה אזי הודקו הברזל, החרש, הנחשת, הכסף והזהב, והיו כמץ מגרנות קיץ ותשא אותם הרוח, וכל מקום לא נמצא להם, והאבן אשר הפתה את הצלם הייתה להר גדול, ומלאה כל הארץ.

לו זה החלום, ואת פתרונו נאמר לפני המלך.

לז אתה המלך, מלך המלכים, אשר אלהי השמים נתן לך את המלוכה, את העז, ואת התקף ואת הכבוד.

לח ובכל-די דארין (ד'רין) בני-אנשא חיות ברא ועוף-שמיא יחב בידך והשליטך בכלהון אנתה- (אנת-). הוא ראשה די דהבא:

לט ובתך תקום מלכו אחרי ארעא (ארע) מנך ומלכו תליתא (תליתאה) אחרי די נחשא די תשלט בכל-ארעא:

מ ומלכו רביעיה (רביעאה) תהוא תקיפה כפרזלא כל-קבל די פרזלא מהדק וחשל כלא וכפרזלא די-מרעע כל-אלן תדק ותרע:

מא ודי-חזיתה רגליא ואצבעתא מנהון (מנהן) חסף די-פחר ומנהון (ומנהן) פרזל מלכו פליגה תהוה ומן-נצבתא די-פרזלא להוא-בה כל-קבל די חזיתה פרזלא מערב בחסף טינא:

מב ואצבעת רגליא מנהון (מנהן) פרזל ומנהון (ומנהן) חסף מן-קצת מלכותא תהוה תקיפה ומנה תהוה תבירה:

מג די (ודי) חזית פרזלא מערב בחסף טינא מתערבין להון בזרע אנשא ולא-להון דבקין דנה עם-דנה הא-כדי פרזלא לא מתערב עם-חספא:

מד ובימיהון די מלכיא אנון יקים אלה שמיא מלכו די לעלמין לא תתחבל ומלכותה לעם אחרן לא תשתבק תדק ותסיף כל-אלין מלכותא והיא תקום לעלמין:

מה כל-קבל די-חזית די מטורא אתגזרת אבן די-לא בידין והדקת פרזלא נחשא חספא חספא ודהבא אלה רב הודע למלכא מה די להוא אחרי דנה ויצב חלמא ומיחמון פשרה: פ

מו באדון מלכא נבוכדנצר נפל על-אנפוהי ודנניאל סגד ומנחה וניחחין אמר לנסכה לה:

מז ענה מלכא לדניאל ואמר מן-קשט די אלקכון הוא אלה אלהין ומרא מלכין וגלה רזין די כלת למגלא רזא דנה:

מח אדון מלכא לדניאל רבי ומתנן רברבן שגיאן יחב-לה והשליטה על כל-מדינת בבל ורב-סגנין על כל-חפימי בבל:

מט ודניאל בעא מן-מלכא ומני על עבידתא די מדינת בבל לשדרך מישך ועבד נגו ודניאל בתרע מלכא: פ

לח ובכל שדרים בני האדם, את חית השדה ועוף השמים נתן בידך והשליטך בכלם, אתה הוא ראש הזהב.

לט ואחריך תקום מלכות אחרת שפלה ממך, ומלכות שלישית אחרת מנחשת, אשר תמשל בכל הארץ.

מ ומלכות רביעית תהיה חזקה כפרזל, כל-עמת שפרזל מדק וטוחן את הכל, וכפרזל הרועע -- את כל אלה תדק ותרע.

מא ואשר ראית הרגלים והאצבעות, מהן חרש היוצר ומהן פרזל, מלכות חלוקה תהיה, ומעצם הפרזל יהיה בה, כל-עמת שראית פרזל מערב בחרש הטין.

מב ואצבעות הרגלים, מהן פרזל ומהן חרש, מקצת המלכות תהיה חזקה, וממנה תהיה שבורה.

מג ואשר ראית הפרזל מערב בחרש הטין, מתערבים יהיו בזרע האנשים, ולא יהיו דבקים זה בזה, כמו שפרזל לא יתערב עם החרש.

מד ובימיהם של המלכים ההם, יקים אלהי השמים מלכות, אשר לעולם לא תשחת, ומלכותה לעם אחר לא תעזב, תדק ותכלה כל אלה המלכיות, והיא תעמוד לעולמים.

מה כל-עמת שראית, כי מן החר נכרתה אבן שלא בידים, והדקה את הפרזל, ואת הנחשת, ואת החרש, ואת הכסף, ואת הזהב, האל הגדול הודיע את המלך, מה שיהיה אחרי זה, ונכון החלום ונאמן פתרונו. פ

מו אזי המלך נבוכדנצר נפל על פניו, ודניאל סגד, ומנחה וניחוחים אמר לנסך לו.

מז עונה המלך לדניאל ואומר: אמת כי אלהיכם הוא אלהי האלהים, ואדוני האדונים ומגלה רזים, אשר יכלת לגלות את הרז הזה.

מח אזי המלך את דניאל גדל, ומתנות רבות גדולות נתן לו, וישליטהו על כל מדינת בבל, ורב סגנים על כל חכמי בבל.

מט ודניאל בקש מן המלך, וימן על עבודת מדינת בבל את שדרך, מישך ועבד נגו, ודניאל בשער המלך. פ